

TURCSÁNYI GÁBOR–TURCSÁNYINÉ SILLER IRÉN

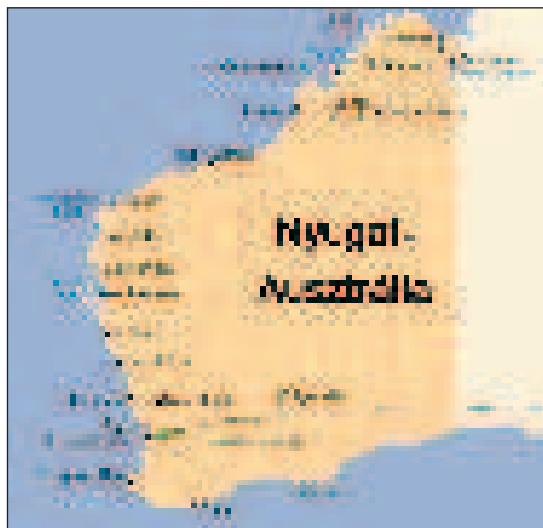
„Hullámlovaglás” a Wave Rock szikláin

2015 júliusában és augusztusában 50 napot töltöttünk Délnyugat-Ausztráliában, a Föld egyik biodiverzitás-forrópontján. Az utunk során szerzett élményeinkről, tapasztalatainkról számolunk be sorozatunkban, melynek első részét olvashatják most az érdeklődők.

A déli félteke extratropikus zónájában, így Ausztrália legnagyobb részén is a július és az augusztus a téli évszak két leghidegebb és legcsapadékosabb hónapja. A délnyugat-ausztráliai Perth városában, kirándulásunk kiindulópontjában, télen körülbelül olyan időjárás van, mint Európa mediterrán térségeiben januárban és februárban. A hőmérséklet nappal általában 15–20 °C között van, de éjszaka megközelítheti a fagypontot is. Viszonylag gyakran és nagy mennyiségben esik csapadék. Egy napon belül is gyakran váltakoznak egymással az esős és a napsütéses periódusok. Csak augusztus utolsó két hetében szökik fel nappal a hőmérséklet 25 °C körüli értékre. Ekkorra a napsütéses órák száma is megnövekszik. Az Indiai-óceán közelsége miatt a szél állandóan fúj. A vegetáció, az időjárásnak megfelelően, télen is túlnyomórészt zöld. Csak kevés fafaj veszíti el lombját. Perth utcáit eukaliptuszok, araukariák, *Allocasuarina*-fajok, más vidékekről behurcolt pálmafák és korallfák (*Erythrina* spp.), valamint Dél-Afrikából betelepített Brassai-sugáraraliák (*Schefflera actinophylla*) és mimózalevelű zsakarandafák (*Jacaranda mimosifolia*) díszítik. A banán és a citrusfélék sem ritkák, sőt, termést érlelő dinya (*Carica papaya*) is előfordul.

Perthtől, Nyugat-Ausztrália fővárosától mintegy 300 km-re, egy Hyden nevű falusias, poros kisváros mellett található a 160 hektáros kiterjedésű Hyden Wildlife Park, melynek legfőbb nevezetessége a Wave Rock (magyarul: hullámszikla) nevű különleges geomorfológiai alakzat. Az első túra célpontja ennek a látványosságának a felkeresése volt. A Wave Rockról és közvetlen környékéről azonban egy kicsit később lesz szó; a távolról érkezett látogatókat már a Hydenbe vezető út mentén is számos látnivaló, érdekes meglepetés fogadta.

Perth városát keleti irányban elhagyva, dombokra kellett fölkapaszkodni. Az utat eukaliptuszerdők övezték. Egy parkoló mellett egy ilyen erdőbe is sikerült

Nyugat-Ausztrália térképe. A Perthből a Wave Rockhoz vezető utat zöld színnel jelöltük

betekinteni. A gypsintet jórészt a fűfa (*Xanthorrhoea* sp.) fiatal egyedei borították, melyekre gyakran egy harmatfűfaj (*Drosera macrantha*) kapaszkodott fel, meglepően nagy, mintegy 1 m-es magasságig. Ez a növény gumókat képez a föld felszíne alatt, és ha nem áll rendelkezésére támasztónövény, a felszínen kúszik. 2,5 cm-es átmérőjű fehér vagy rózsaszín virágokat hoz, de itt, az erdőben, éppen nem virágzott. Mint a legtöbb Ausztráliában őshonos növényfaj, ez is bennszülött (endemikus), vagyis sehol máshol a világon nem fordul elő. Apró, kerekded, zöld leveleit vöröslő, hosszú nyelű mirigyszőrök borítják, melyekkel a növény csapdába ejti a rovarokat és megemésztzi, majd fölszívja belőlük az élet fenntartásához szükséges anyagokat. Ezekről a „húsevő” növényekről tudjuk, hogy általában nedves, tápanyagokban – különösen nitrogénben – szegény élőhelyeken fordulnak elő, olyanokon, ahol az evolúció kitűnő „ötletének” bizonyult a rovarok formájában kívülről beröppető nitrogénforrások hasznosítása. A fűfák között egy a prótea-félék (*Proteaceae*)

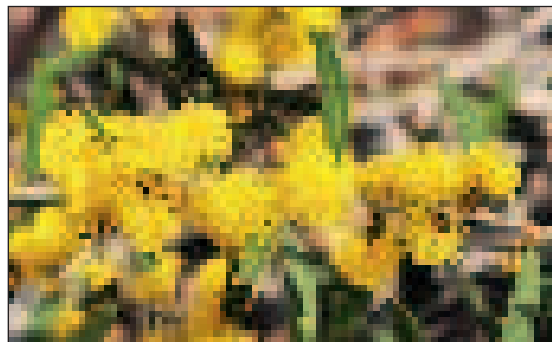
családjába és azon belül a Dryander-cserjék nemzetségébe tartozó faj (*Dryandra lindleyana*) – a hazai szártalan bábakalácsunkra (*Carlina acaulis*) emlékeztető – példányai bújtak meg. Ezeknek is szárazságtűrő jelleget mutató (xerofil) szeldelt, tőlevélrózsát (rozettát) alkotó leveleik vannak, virágzataik pedig a rozettáik közepén lapulnak. Egy szép sárga leplű kosborfaj is előkerült, melynek tudományos neve *Caladenia flava*. A *Caladenia* nemzetség a pókorchideák közé tartozik. A nemzetségnek jelenleg több mint 300 fajt tartják számon. A nemzetségnevét a görög *calos* és *aden* szavakból keletkezett, melyek közül az előbbi szépet, az

utóbbi pedig mirigyet jelent. A szóösszetétel a színes mézajakra és a bibeoszlop (ginosztémium) alapjánál látható csillogó mirigyekre együttesen utal.

Tovább utazva, egy láthatóan nem régen leégett erdő tűnt föl előttünk. A tűz nyomát mindenekelőtt a megperzselődött, feketéllő fatörzsek jelezték. A gyp- és a cserjeszint kevés és kis borítást adó fajtából állt, de feltűnt egy akáciafaj (*Acacia nervosa*) szép, sárga alapszínű, de helyenként rózsás színnel befuttatott virágzata. A déli félteke legnagyobb részén elterjedt akácianemzetség mintegy 1350 fajt ölel magába, melyek közül csaknem 1000 található meg Ausztráliában.

A leégett területet elhagyva, egyre ritkuló erdők következtek, melyeket fokozatosan repce- és gabonátáblák, majd állatok (legfőképpen juhok) tartására használt legelők váltottak fel. Zártabb erdősávok az út során érintett Avon folyó mentén sem alakultak ki, illetve maradtak meg. Egy helyen – meglepő módon – alpakák legeltek. A mélyületekben, ott, ahol az út is lejjebb ereszkedett, igen gyakran

jelezték táblák a vízelárasztás veszélyét. Ezeken a szakaszokon szemet gyönyörködtető sós tavakat, és ahol a víz már elpárolgott, csaknem zárt állományú szikes növényzetet lehetett látni. Ennek alkotói pozsgás (szukkulens) fajok voltak; közülük a kristályvirágfélék (Aizoaceae) családjába tartozik a *Disphyma crassifolium*, a disznóparéjfélék (Amaranthaceae) közé pedig a *Halosarcia halocnemoides* és az *Enchylaena tomentosa*. A *Disphyma crassifolium* a földfelszínen elterülő, húsos, fölfelé görbülő és vöröseszöldre színeződő levelű, rózsá-, lila vagy ibo-

A közel 1000 ausztrál akáciafaj egyike, az *Acacia nervosa*

lyaszínű virágú növény. A *Halosarcia halocnemoides* mintegy 50 cm magasra növekvő, sok kis vörös vagy zöld szártagra tagolt, rózsafüzérre emlékeztető szárat fejleszt. Az *Enchylaena tomentosa* szára és levelei sűrűn molyhosak; termései zöld, sárga vagy piros színűek. A szikes területek után egy darabig teljesen leégett vegetáció mellett haladt az út tovább Hyden felé.

A Wave Rockhoz vezető út mentén két, cserjések által borított védett természeti területet is jeleztek a táblák. Ezek az Overheu Nature Reserve, valamint a Karlgarin Hill Nature Reserve voltak. Cserjék között domináltak a prótea-félék (Proteaceae) családját képviselő Banks-cserjék (*Banksia* spp.), selyemtölgyek (*Grevillea* spp.) és tűpárnabokor-fajok (*Hakea* spp.), a kazuárfafélék (Casuarinaceae) közé tartozó *Allocasuarina humilis* és több sárga szirmú pillangósvirágú, melyeket a helyiek *Wattle*-knak (többes számban: *Wattles*) neveznek. Az ausztrál flóra dekoratív törpecserjéi közül leginkább a helyben *Peasként* (borsókként) emlegetett pillangósvirágú növények képviseltették magukat. Ezek között feltűnt egy sárga virágú, de vörösbarna lottal és ezzel tarkított vitorlájú faj, a *Bossiaea eriocarpa*. A cserjék alatt megbújt egy az ausztrálok által *Donkey Orchid*-nak nevezett kosborfaj (*Diuris brumalis*) is, mely angol nevét szármárfülszerűen álló két lepellevelelő kapta. A gyepszintben a korábbi, erdei megálló során már látott harmatfűfaj (*Drosera macrantha*) fehér virágú példányai is előkerültek. Különleges megjelenése hívta fel a figyelmet egy

nagy, merev, mélyen és szabálytalanul tagolt leveleket fejlesztő és sok apró citromsárga virágot tartalmazó füzereket viselő, feltételesen a prótea-félék (Proteaceae) családjába sorolt fajra, a *Synaphea acutilobara*. Egy érdekes, kék virágú, kistermetű, vesszős megjelenésű cserjefaj, a *Comesperma scoparium* is virított, melyet a tudomány a pacsirtafüfélék (Polygalaceae) családjának tagjaként tart számon. Ennek a fajnak a virága kétoldalian szimmetrikus. Kettő színes, szárnyszerűen szétterülő és három hátul megbújó csészelevél, valamint három szíromlevél alkotja, mely utóbbiak közül az alsó csuklyaszerű.

Ennek a csuklyaszerű szíromlevélnek a nyílásán bújnak ki a csövé összenőtt sárga porzók, valamint a bibe.

Az út késő délután ért véget a Hyden melletti lakóközpontban, ahol már előre megrendelt szállás várt ránk. Másnap reggel, kellemes meglepetésre, alig pár száz méter megtétele után lehetett elérni a Wave Rock sziklafalát. Belépve a szikla alá, az embernek olyan érzése támad, mintha egy hatalmas, átcsapó hullám belsejébe került volna, oda, ahol a filmekben a legkiválóbb szörfösök száguldnak oldalvást a part felé, az élet és a halál közötti végtelenül szűk határmezsgyén lavírozva. De itt ez a hullám nem vízből, hanem gránitból van, és időtlen idők óta nem mozdul el. Mégis, aláállva, az embernek olyan érzése támad, mintha azonnal rászakadhatna.

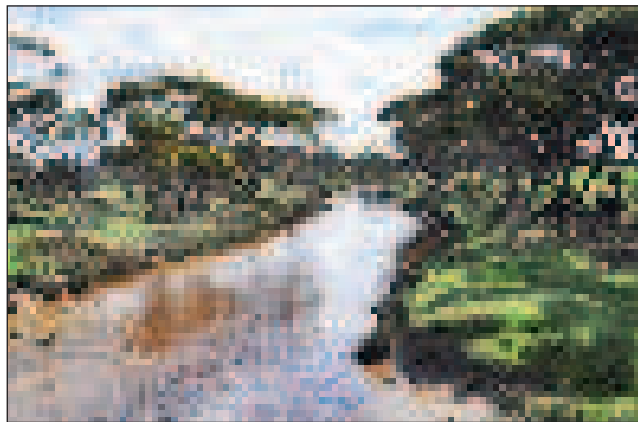
Nem véletlen, hogy ezt a kiemelkedő turisztikai látványosságot évente mintegy 140 ezer ember látogatja.

A Wave Rock a környező síkságból szigetszerűen kiemelkedő, Hyden Rock nevű nagy kiterjedésű gránit-tömb északi oldalán húzódó 14 m magas és 110 m hosszú sziklafal. Hyden városától 3 km-re keleti irányban található. 1928-ban a meredély fölé egy betonfalat húztak, mely az ugyanakkor létesített víztárolóba vezeti a szikláról lefelé folyó vizet. Az építést követő időben az így összegyűjtött vízzel látták el a környék lakosságát.

A Hyden Rock egy szigethegy, melyet 3 dóm alkot. Anyaga 2,63 milliárd éves biotitos, kálium-földpátos, porfirós monzogranit. A középső és a nyugati dómot egy mély, víztározóval kitöltött völgy választja el

egymástól, a középső és a keleti dómot pedig egy alacsony sziklaterasz kapcsolja össze. A felszínforma több stádiumban bekövetkező fejlődése hozta létre ezeket a dómokat. Kezdeti lépésként a gránit alapközet a lateritesedett felszín alatt a 100–130 millió évvel ezelőtti kréta korszakban bekövetkező mállás következtében megváltozott. Attól függően, hogy az alapközet milyen mértékben darabolódott fel a berepedezés következtében, ez a változás különböző mértékig érintette a felszín alatt. Így maradtak meg szilárd dómok, melyeket nagyobb mélységeikig mállott, viszonylag laza szerkezetű gránittörmelék vett körbe. Azt követően, hogy Ausztrália és Antarktisz kontinensei elváltak egymástól és az ezzel együtt járó megbillenés következtében létrejött Délnyugat-Ausztrália, a felszín alatt elhelyezkedő, mélyen mállott gránit időszakosan erodálódott, és ez a mélyben megmaradt szilárd dómokat a felszínre hozta, a Hyden Rock-hegyet formálva.

A Wave Rock a legnagyobb és leglátványosabb ausztráliai példánya a geomorfológusok által behajló lejtőnek nevezett sziklaalakzatnak. Ilyen behajló lejtők tipikusan gránitból képződött szigethegyeken keletkeznek úgy, hogy a hegy lábát a talajvíz kémiai erodálja. Az így létrejött zsebszerű bevágódásban a mélyen erodálódott anyag felaprózódott, viszonylag laza szerkezetű törmelékkel halmozódik fel. Amikor a törmelék egy későbbi eróziós folyamatok elmosásáig hátra marad a mállás által nem érintett konkáv „hullámszikla-felület”. A Hyden Rock gránittömb-

Az Avon folyó Perth és Hyden között

jén, melyet hármaspúp képező alakjáról hydeni púpoknak (*Hyden Humps*) is neveznek, a nagy hullámszikla mellett több más érdekes képződmény is megfigyelhető. Ezek között vannak további, de jóval kisebb méretű behajló lejtők, a hegy platóját pedig óriási sziklatömbök tartják rendezetlen alakzatokban. Néhol egy-egy repedés mentén a felső sziklaterég suvadásra figyelhető meg. Kisebb kőgömbök

Hyden felé közeledve egyre több szikes tó és puszta fordul elő

is előfordulnak. Akad az egyéb képződmények között egy különösen látványos is: egy hatalmas, öblös pofára emlékeztető üreg, melyet a helybéliek – találoán – *Hippos Yawn*nak, vagyis Víziló Ásításának neveznek.

A sziklák nyújtotta látványosságokon túl, a természet további kincsei is figyelmet érdemelnek. A Wave Rock lábainál elterülő ritkás erdőben az itt gyakori *Allocasuarina huegeliana* elhalt törzsein egy szép taplófaj (*Phaeotrametes decipiens*) nőtt, amelynek bársonyos, lilásbarna, sávos felszíne messziről feltűnt. Alul a kezdetben világos krémszínű, likacsos termőrétege nyomásra lilás rózsaszínűre váltott. Itt is gyakori volt az egész Ausztráliában közönséges *Pycnopus coccineus*, amely a mi cinóbertaplónk (*Pycnopus cinnabarinus*) rokona. Látványos, élénk narancspiros termőesteit könnyű volt észrevenni a nyitottabb, száraz helyeken korhadó faágakon. Fehérkorhasztó, szélesen elterjedt taplófaj, amelyet már az őslakosok is hasznosítottak. Kis darabkáját elrágva szájszebetek kezeltek vele, vagy szájszűrés ellen csecsemők szájába dugták. Ez a taplófaj Ausztrália és Új-Zéland mérsékelt övi területein él, míg a töle nehezen megkülönböztethető *P. sanguineus* a trópusi részeken terjedt el. A mikorrhizás gombák közül az eukaliptuszok alatt termő *Austropaxillus infundibuliformis* nagytermetű, sárgásbarna kalapjai bukkantak elő. A kalapok apró pikkelykésék, tölcséresek, a közepükön benyomottak, a lemezeik pedig hosszan a tönkre lefutók, sekélyek. A lemezek a tönkhöz közel jól láthatóan villaszerűen elágaznak, ami a cölöpgombáknál jól ismert jelenség. A termőtest íze keserű, húsa nyomásra barnul. Dél-Ausztrália és Új-Zéland gombája.

A Wave Rock-szikla végén, egy ösvényen lehetett följutni a gránitheyg tetejére. Az a része a platónak, ahova az út vezetett,

Egy pókorchideafaj, a *Caladenia incensa*

csaknem teljesen csupasz volt. Csak itt-ott, bemélyedésekben rekedt meg a csapadékvíz, ami lehetővé tette némi vegetáció megtelepedését. Ezeket a foltokat mindenekelőtt sűrű mohapárna töltötte ki. A mohapárnából egy nálunk is nedves mohagyepékben és lápokban előforduló gombanemzetség (*Galerina*) általunk egyelőre ismeretlen fájának élénk rozsdavörös termőestei világítottak ki. De előfordult itt a már kétszer is említett *Drosera macrantha* mellett egy újabb, vörös szí-

nű levelekből rozettát képező harmatfűfaj (*Drosera bulbosa*), a sárgagyantafa-félék (*Xanthorrhoeaceae*) családjából a *Stypandra glauca*, a kikericsfélék (*Colchicaceae*) családjából a *Wurmbea graniticola*, valamint a Boriaceae családból a *Borya constricta* is. A *Drosera bulbosa* a föld alatt vörös színű gumókat hoz létre. Levele színi oldalának közepén kiemelkedő gerinc húzódik. A *Stypandra glauca* kék virágú, rizómával rendelkező, évelő, egyszikű növény. Levelei szintén kékes színeződésűek, szárölelők. Ausztrália déli területein szélesen elterjedt. Fogyasztása a kecskék megvakulását okozza. A szintén egyszikű *Wurmbea* nemzetség Afrikában és Ausztráliában honos. Itt talált faja, a *Wurmbea graniticola* különösen dekoratív virágokat képez. Ezek körben álló hat fehér lepelével kanál alakú, kifele néző feji résszel. A feji rész nyél felé eső végén keresztirányban enyhén görbülő lila csik húzódik. A porzó- és bibeszálak szintén fehérek, míg a 6 portok és a magház 3 összenőtt termőlevele vörösesbarna színű. A szintén egyszikű Boriaceae családnak nincs általunk ismert magyar neve. A *Borya constricta* mintegy 25 cm magas zombékokat képez. Merev, szálas levelei vannak. Fészekvirágzatra emlékeztető, 6–12 virágot tartalmazó és 4–10 cm széles virágzatát alul barna színű pikkelylevelek borítják. A virágok fehérek, sárga színű portokokkal. A faj a grániton megtelepedő pionír növénytársulás fontos alkotója. Jelentőségét az adja, hogy zombékaiban fönnekad a szél által hordott szerves és szervesetlen anyag, amiből azután idővel talaj alakul, lehetővé téve újabb növényfajok megtelepedését. A tűző nap által okozott nyári szárazságot elviseli; ilyenkor levelei sárgára színeződnek. Amint azonban lehull az első csapadék, újból megzöldül és folytatja a szabad gránitfelszín kolonizálását.

A plató hatalmas sziklatömbjeit megkerülve, nagyobb sziklavegásokhoz lehet eljutni, ahol a mélyedésekben összegyűlt törmelékből a megfogott víz segítségével

A Wave Rock mehökkentő látványa keleti irányból

vastagabb talajtakaró keletkezett. Ezen már kisebb erdőfoltok és cserjések is kialakultak. Volt itt egy 2–3 m-es magasságú „törpe” Wave Rock is. A közelében elhelyezett tábla a természeti környezetet veszélyeztető emberi behatásokat ismertette. A leírás szerint a korábbi kőbányászat nyomait letört gránittáblák és a robbanóanyag elhelyezése céljából vésett rések jelzik. Az egyenletes, kemény felszín bolygatása emellett más, nem várt következménnyel is járt: megtelepedtek itt is a más földrészekről behurcolt özönnövények. Ilyenek pl. az eurázsiai származású vékony egércsenkesz (*Vulpia myuros*), az Európából behurcolt földbentermő here (*Trifolium subterraneum*), az észak-afrikai

tudományos nevében a *deformis* szó onnan származik, hogy ezt a fajt először egy deformálódott pókorchideának tartották, és ennek megfelelően *Caladenia deformis*-nak nevezték el. Amióta azonban a génszekvenálások kiderítették, hogy nem sorolható a pókorchideák közé, külön nemzetséget alkottak neki, de a faj elnevezésében a *deformis* jelző megmaradt. Az orchideák csodálása közben a közelben egy fekete hátú ausztrál szarka (*Gymnorhina tibicen*) röpködött és fűtült egy hihetetlenül szép, vibráló dallamot. Ez a madárfaj képes négy óktávot átfogni a hangjával és több mint 35 madárfaj énekét, illetve a kutya és a ló hangját, sőt az ember beszédét is utánozni.

Ausztrál cölöpgomba-nemzetség faja,
az *Austropaxillus infundibuliformis*

és dél-európai eredetű nagy rezgőfü (*Briza maxima*) és a Dél-Afrikából dísznövénynek betelepített fehér medveszem (*Ursinia anthemoides*). A tábla arra figyelmeztet, hogy ha ezek a sziklakibúvások szilárd, bombabiztos helyeknek is tűnnek, a bizonyítékok arra utalnak, hogy rajtuk is csak kellő óvatossággal szabad közlekednünk.

A hegy túoldalán való leereszkedést követően egy kisebb ligetes *Allocasuarina*-erdőfoltban három virító kosborfaj bukkant elő: a *Pterostylis dilatata*, az ún. zöldkapucnis orchideák (angolul: *Greenhood Orchids*) közül, a *Caladenia incensa* a pókorchideák (angolul: *Spider Orchids*) képviselőjében, valamint a *Phaladenia deformis*, melynek angol neve (*Blue Fairy Orchid*) magyarra kék tündérorchideának fordítható le. A zöldkapucnis orchideáknak mintegy 200 fajuk fordul elő Indonéziában, Új-Zélandon, Ausztráliában, Új-Guineában és Új-Kaledóniában. Amikor a rendkívül dekoratív *Caladenia incensa* egyedei tömöttebb csoportot alkotnak, vékonyan kihúzott, hosszú lepellevelük egymással szinte összegabalyodva a faj nevéhez méltóan pókhálószerű alakzatot formálnak. A kék tündérorchidea

nem egy John Kennedy nevű angol csemetekertész nevét örökíti meg. Az erdő cserjeszintjét egy az akácianemzetségbe (*Acacia*) sorolt faj uralta. Azért is feltűnt, mert a mintegy 1 cm-es átmérőjű, gömb alakú virágzatai sárgára színezték szemmagasságtól lefelé a környezetet. A faj azonosítása eddig sajnos nem sikerült a rendelkezésünkre álló források hiányossága és a nemzetség óriási fajszáma miatt. Az akáciák különös tulajdonsága, hogy leveleik lemezei elcsökevényesedtek, és fotoszintetizáló szerepüket az ellaposodott, levél alakú levélnyelek vették át. Ezeket fillódiumoknak nevezzük. A fillódiumok alapjánál nektáriumok helyezkednek el. Az ezek által kiválasztott cukros nedv vonzza a hangyákat, melyek jelenlétükkel **elriasztják a lombfogyasztó rovarokat**. A növény tehát a hangyák megvendéglésével gondoskodik az olcsó őrző-védő szolgálatról. Az akáciák mellett itt-ott előfordult egy a teamirtusz-nemzetségbe (*Leptospermum*) tartozó fehér virágú faj is. Ez a mirtuszfélék (*Myrtaceae*) családjába sorolt nemzetség legnagyobb fajszámmal Dél-Ausztráliá-

ban terjedt el. Amint a nemzetségnevén angol (*Tea Tree*) és magyar neve is utal rá, fajainak C-vitaminban gazdag örökzöld leveleit az első ausztráliai letelepedők tea készítésére használták. A virágokat látogató méhek által összegyűjtött nektárból kiváló, antibakteriális hatású méz készíthető. A legtöbb teamirtuszfajt kertekbe és parkokba is szívesen telepítik dísznövényként. Meglepő módon, a Perthből Hydenbe vezető út menti szikeseken megfigyelt *Disphyma crassifolium* nevű, kristályvirágfélék családjába tartozó faj itt is megjelent. Nem váltott ki kítőró lelkesedést, amikor behurcolt özönnövényként sikerült azonosítani a **gránithegy tövében egy Európából származó füstikefajt, a *Fumaria muralis***.

A hegyet keleti irányban körbejárva, előkerült még néhány „közönségesebb” faj is. Közülük a pillangósvirágú *Kennedia prostrata* egyik találó helyi elnevezése, a *Running Postman* (magyarul: rohanó postás) épp úgy, mint a tudományos nevében a *prostratus*, a föld felszínén kúszó hajtására utal. A *Kennedia* nemzetségnevén nem az egykori amerikai elnök, hanem

A bennszülött őslakók (angolul: *the Aborigines*) életében a Wave Rocknak komoly kulturális jelentősége volt. Ismereink szerint azonban elkerülték a sziklát. Nem tudni biztosan, mi volt ennek az oka. Lehet, hogy a múltat idéző legendák tartották őket vissza, de elriaszthatta őket a víz hiánya vagy a szomszédos törzsekkel való összeütközés **elkerülésére irányuló törekvés** is. A gránithegy északi oldalát viszont látogatták az őslakosok, mert a sziklák kancsó alakú üregeiben sokáig megmaradt a víz. Nincs messze innen a Bates-barlang, mely a Délnyugat-Ausztráliát egykor benépesítő, noongar népcsoporthoz tartozó bennszülöttek képzeletvilágában a Wave Rockkal együtt jelentős szerepet töltött be. Egy különös legenda magyarázatot adhat arra, miért tartózkodtak az itt élő emberek a szikla meglátogatásától. E szerint egy asszony az őslakóktól **gyerekeket rabolt** el, hogy a barlangban lakó férjének, Mulának adja át őket. A noongarok ezért üldözték. Egy idő után közülük az idősebbek szarkakká változtak, hogy könnyebben elfoghassák. Végigkergették egész Délnyugat-Ausztrálián, míg végül eljutottak a mostani Hyden térségébe. Amint a Wave Rocknál bekerítették, az asszony a szikla tetejéről hirtelen elszállt az éjszakai égbé. Az általa elrabolt valamennyi gyermeket csapdába ejtve tartotta a fehér hajában, és amint egyre magasabbra szállt, a gyerekeket is tovább vitte magával. Oly magasra jutott, hogy a szarkák már nem követhették. Ekkor fehér haja a Tejtűttá változott, melyben a csapdába esett gyermekek lettek a csillagok. Azóta minden hullócsillag egy a Föld felszínére visszahullott gyerek, mely földet érését követően egy-egy kővé alakul át. Az őslakók úgy gondolják, hogy most is, amikor a szarkák „ballay, ballay” hangzású rikoltásukat hallatják (aminek jelentése noongar nyelven: vigyázz, vigyázz), arra figyelmeztetik őket, hogy vigyázzanak a családjukra, el ne lopja tőlük a rossz asszony a gyermekeiket.